

- Teir eru góðir við meg, og eg eri eisini góð við teir! sigur Elisabeth

MYNDIR: FØROYSKA SJÓMANSMISSIÓNIR / TJ-MYNDIR

- Mær dámar sera væl umborð, sigur hon.

Aldurin og kynið einki at siga. Sigast má, at tað hoyrir til undantøkini, at ein kvinna í 50'unum knappliga velur at fara til sjós. Hetta er Elisabeth sjálf greið yvir, og hon flennir eitt sindur, tá hon fortelur:

- Altso... eg eri ikki gomul, men í hesum aldrinum plagar man ikki at fara í holt við nakað so garvilt sum at fara til sjós. Men aldurin hevur einki at siga, og tað er ongantið ov seint at royna nakað nýtt, sigur Elisabeth og vísir á, at kvinnur saktans kunnu fara til skips, hóast fleirtalið á sjónum eru menn.

- Eg veit ikki, um tað at sigla verður bólkað sum eitt mann-fólkaarbeiði. Kanska kvinnur ikki tora at fara yvir um hetta markið. Men tað kunnu tær uttan trupulleikar, tað er púra vist; og tað eru eisini fleiri kvinnur, sum sigla við føroyskum fiskiskipum, sigur hon.

- Fólk plaga at spyrja meg, hvussu nógvir menn eru við. Tá plagi eg at skemta og siga, at "á mínari vakt eru átta menn, og á hinari vaktini eru níggju". Tað er tí, eg eri tann níggjunda á okkara vakt, flennir Elisabeth Nybo.

Eru góð við hvønn annan

Umborð er Elisabeth nevnliga einsamøll høna millum allar hanarnar. Men tað hevur hon einki ímóti. Hon minnst aftur á, tá báturin hevði verið á beding fyri at gerast klárur til tað arbeiðið, sum hann skuldi brúkast til, og manningin ikki hevði havt kokk umborð ta tíðina.

- Tá eg kom umborð, og stýrimaðurin sá meg, segði hann "nú skalt tú fáa eitt ordiligt klemm frá mær, tí eg havi saknað kokkin!".

Elisabeth greiðir víðari frá, hvussu manningin ikki heldur seg aftur, tá tað umræður at hjálpa, tá ið provianturin kemur. - Eg seti stóran prís uppá at fáa eina hond, sigur hon og staðfestir:

- Á landi og í matstovuni eri eg von við at gera alt sjálf, men her er tað annað lívið, og tað er simpulthen so stuttligt.

- Teir eru góðir við meg, og eg eri eisini góð við teir!

Gav øllum bundnar hosur í jólagávu

Elisabeth Nybo hevur nógv góðar og hugnaligar løtur umborð. Eitt gott minni er frá jólahaldinum í fjør. Tá hevði hon bundið báðum manningunum hvør sitt par av hosum, sum hon pakkaði inn sum jólapakka við tekstinum "til sjómannin".

- Teir vórðu øgiliga bilsnir. Ein segði "hvar koma hesir jólapakkar frá? Eg má vita, hvørjum teir eru frá, tí eg má vita, hvørjum eg skal takka!" So sigi eg "jamen bíða nú, kanska tað stendur inni í". Teir varnaðust ikki, at allir pakkarnir høvdu akkurát líka pappir. Men til endans funnu teir út av, at hosurnar vóru frá mær. Tað var stuttligt og rørandi at siggja gleðina í eygunum á teimum, tá teir pakkaðu upp. Tað er ikki nakað, sum mann skal taka feil av. Hugsíð um sjómanspakkarnar, sum verða deildir út hvørt ár,

smilist Elisabeth, sum sjálf fekk eitt gávukort sum jólagávu frá manningini, og tað virðismetti hon eisini sera høgt.

Nú livir undir fótinum

Í matstovu síni á Viðareiði gjørdi Elisabeth mat til fólk, sum komu fyri at njóta eina betri máltíð. Umborð ger hon mat til sjómenn, sum skulu bliva mettir. Hóast tað snýr seg um matgerð í báðum førum, so er tað ein kontrast millum at gera mat á landi og at gera mat á sjógv.

- Eg fór frá at hava gingið á einum bonaðum gólvi til at ganga á einum dúrki. Størsti munurin er, at nú livir undir fótinum. Hvørja ferð vit fara av einum fjørði til tann næsta, so skal gerast sjóklárt. Um summarið, tá veðrið er gott, hugsar mann ikki líka nógv um, hvussu mann setir tingini frá sær. Men tá tað so fer at liva aftur í sjónum, má mann hava rulludúk undir, tí annars rýkur tað, greiðir Elisabeth Nybo frá.

Bregðir ikki úr ætt

At Elisabeth nú hevur valt sjólívið sum sína leið er eisini ein staðfesting av, at hon í øllum førum ikki bregðir úr ætt. Pápi hennara hevði siglt alt sítt lív, og sum Elisabeth tekur til, sleyt hann seg upp á havinum.

- Hann fylti 15 ár, tá hann fór til Grønlands fyrstu ferð. Síðstu ferð hann var útatrógva var akkurát tveir mánaðir áðrenn hann doyði. Tað var í 2009, og tá var hann 73 ára gamal, sigur Elisabeth.

- Atnógviraveftirkomarunum

hjá mamme og pabba hava valt sjógvn er ikki so undarligt, sigur hon og vísir á, at 16 ára gamli ommusunur hennara eisini hevur roynt seg á sjónum seinasta árið.

Dámdi ongantið sjógv

Men áðrenn Elisabeth Nybo royndi seg umborð á skipi, var sjógvurin og havið ein marra hjá henni. Sum tannáringur fór hon saman við einari vinkonu og einum smádreingi út við einari jollu frá mølini niðan fyri Læknamiðstöðina í Vági. Tey róðu út á Núp, og Elisabeth dugdi hvørki at svimja ella rógva. Sjálvt um alt spældi væl av, hevur ein óhugnalig útgáva av hesum minninum fest seg í hana, hvørja ferð, hon hevur siglt síðan.

- Um eg bara stóð í køini á veg umborð á Smyril, reistist hvørt einasta hár á kroppinum seg. Tað var ein marra fyri meg at skula umborð og yvirhøvur fara suður at vitja familjuna. Tað kundi gott ganga háltannað ár millum eg var har suðuri.

Vann á óttanum

Men nú aftaná hon hevur verið til skips er søgan ein onnur, og hon hevur vunnið á óttanum.

- Tað hevur ment meg ótrúliga nógv. Hendan forðingin, sum hevur verið øll hesi ár er burtur. Eg havi fingið fríheitina aftur, sigur Elisabeth.

So er tað spurningurin, sum hon so ofta fær frá øðrum, sum ræðast aldurnar - hvussu er við sjóverkinum?

- Sjóverk skal eg ikki grenja

um, tí eg havi bara spýð tvær ferðir, og tá hevur veðrið eisini verið ótrúliga ringt. Eg eri eitt sindur stúrin, tá tað byrjar at rulla, men eg dugi at siggja, at eg havi vant meg við aldurnar. Eg havi verið onkran túr við Norrønu, og har sat eg bara við beinunum hægst, meðan onnur ikki høvdu tað so gott. So tað er púasta nýtt fyri mær, hvussu nógv eg eri broytt á sjónum, sigur hon skemtandi.

- Kanska eg verði rastleys

Í hesum døgum er Elisabeth á onkrum fjørði og kokkast í kabússuni á MS Rólandi. Um hesa tíðina í fjør stákaðist hon við at gera klárt til at taka ímóti svongu gestunum, sum forvitnir komu at royna tað, ið Elisabeth borðreiddi við á forkunnugu matstovuni á Viðareiði.

- Eg eri mest spent uppá, hvussu tað fer at vera, nú tað gongur ímóti summri, tá eg vanligvis eigi at lata matstovuna upp. Nú havi eg gjørt tað í 15 ár, og tí er spurningurin, um eg fari at viðurkenna, at hetta er søga, ella um eg verði rastleys ella hvat. Tað tori eg ikki at siga, men tað verður í øllum førum ein stór broyting fyri meg.

Elisabeth Nybo er í øllum ikki í iva um, hvat framtíðin hevur at bjóða:

- Havi eg liv og heilsu, so haldi eg fram sum skipskokkur. Tað er barasta so fantastiskt at sigla!

PATURE@SOSIALURIN.FO